

Baad til en Baad, der ligger for fast Anker, end man kan drage til en Baad, der ligger for løst Anker. Selv om der var en Fare i den Henseende, tror jeg saaledes ikke, at den kunde afværges ved det Forbud; men havde Lovforslaget i Virkeligheden været affattet i Overensstemmelse med disse Motiver, skulde jeg ikke have indvendt Noget derimod, i alt Fald ikke nu bagefter, da et Forbud mod Noget, som Ingen bruger eller gjør, ikke kan skade. Men Forbudet i Loven, som det staar, omfatter ogsaa Brugen af Bøtvaad, og Bøtvaad er blandt de Baad, som i Henhold til Loven af 5te April forrige Aar maa drages til Baaden, men desuagtet er det i Loven ogsaa forbudt der at bruge Slæbeanter. Jeg tror, at der er meget lidt Mening deri. Det Udvalg, der i forrige Samling var nedsat angaaende Fiskeriloven, sluttede sig til Forbudet, skjøndt der fra 1178 Fiskere omkring Limfjorden var indkommet et Andragende, hvori de særlig androge om at faae dette Forbud mod at benytte Slæbeanter ved Bøtvaad udeladt af Loven. I Betænkningen udtaler Udvalget desangaaende: „Regjeringen har ikke anset det for rigtigt, at Ankeret eller anden tung Gjenstand maa slæbe efter Baaden; og det maa indrømmes, at denne Brug ikke var tilfjættet ved Loven af 1867 og er maasse ikke heldigst for Fiskeriet i sin Almindelighed — det var det, der var hævdet af de 1178 Andragere, at det var nødvendigt at anvende Slæbeantere —, men uagtet nogle Aalevaadsfiskere ønske, at det ikke forbydes, mene vi dog at burde følge Regjeringsforslaget“. Denne Udtalelse er jo holdt i al Almindelighed. Der er heller ikke der givet Grunde for, at Brugen af Slæbeanter er skadelig, men jeg tror heller ikke, at der kan gives nogen. Den ærede Indenrigsminister udtalte ved Sagens første Behandling, at der kunde ikke føres juridisk Bevis for, at det vilde skade Ynglen eller Fiskeribestanden eller andre Fiskerier, at de Bestemmelser gik ud af Loven, som jeg ønsker udeladte. Deri har den ærede Indenrigsminister utvivlsomt Ret. Der kan ikke føres juridisk Bevis for, at det vil skade, at disse Bestemmelser gaa ud af Loven, men jeg tror, at der kan føres ikke blot juridisk Bevis — de juridiske Beviser ere ikke altid uomstødelige — men endog mathematisk Bevis, kan man gjerne kalde det, for, at det ikke blot ingen Skade er til lige overfor andre Fiskere, at Bestemmelsen om Slæbeantere gaar ud af Loven, men at det netop er til Gavn, og jeg skal tillade mig at føre dette Bevis. Fiskerikommissionen af 1873 udtaler i sin Betænkning om Aalevaaddene: „Aalevaaddene maa stenes

meget stærkt, da de skulle følge Bunden for at tage Aalene, som opholde sig her. Disse Omstændigheder medføre dels, at Havbundens Plantevæxt lider meget ved Baaddragningen, og at Smaadyr og tilbørlig Fiskeleg, som findes mellem eller paa Planterne, ødelægges, dels at der fanges en stor Mængde Smaafisk og Fiskeyngel af al Slags og næsten al den Yngel, som optages i Baaddene, gaar til Grunde tilbørlig ogsaa fordi Baadfiskeriet ordentligvis foregaar om Natten, da Fiskerne ikke kunne se at fortære deres Fangst“. Saadan har denne Fiskerikommission udtalt sig om Aalevaaddene og om den Skade, de kunne gjøre. Der er, som man let lægger Mærke til, meget stor Meningsforskjel mellem de to Fiskerikommissioner fra henholdsvis 1865 og 1873 om Aalevaaddenes større eller mindre Skadelighed. Fiskerikommissionen af 1865 troede ikke, at Aalevaaddene gjorde videre Skade i den Henseende. Jeg antager, at den Skilbring, Fiskerikommissionen af 1873 i sin Betænkning har givet af Aalevaaddenes Skadelighed, er noget overdreven; thi var den ikke det, vilde det absolut være rigtigt at forbyde, at Baaddene bleve dragne til Baaden. Jeg tror altsaa, at den Skilbring er noget overdreven, og jeg var med den høitærede Indenrigsminister og Rigsdagen i Fjor enig om, at der ikke vilde være tilstrækkelig Grund til at forbyde Brugen af Aalevaad, draget til Baaden, og det blev heller ikke forbudt, men sikkert er det, at nogen Skade kan denne Dragning af Bøtvaad hen over Fjordbunden gjøre. Derimod er det sikkert, at Ankeret ikke kan gjøre nævneværdig Skade, ja man kan sige, det kan ikke gjøre Spor af Skade. At Ankeret slæber med paa Kryds og Tværs henad Fjordbunden kan ikke gjøre Skade hverken for Fiskeyngelen eller Plantebestanden, og Forholdet er jo dette, at det Stykke Vet, Ankeret kommer til at slæbe, det Stykke Vet mindre slæber Baaddet. Jeg tror derfor, det maa være aldeles sikkert, at det ikke blot ingen Skade er til, at man ophæver dette Forbud mod at bruge Slæbevaad, men at det netop er til Gavn, idet man paa den Maade fisker med større Udbytte og ødelægger mindre Yngel og mindre ødelægger Plantebestanden paa Havbunden, Der kunde være nogen Mening i, at forbyde at drage Bøtvaad til Baaden, men der er absolut ingen Mening i, naar dette er tilladt, saa at forbyde at drage det en mindre Del af Veien.

Der er efter min Mening ikke bedre Mening i det, end der vilde være i, om en Mand, der havde en Rodfrugtmærk, vilde forbyde Jægerne om Esteraaret at gaa gennem denne Mark og styde Bilt, men derimod